

2.7 irat elektronikus iratról
 készített papír alapú másolat

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		Keszthelyi Járásbíróság	
Ügyszám: IV/408-0/2018		Érkezett: 2018 MÁRC 06.	
Érkezett: 2018 MÁRC 09.		Példány: db	
Példány: 1	Kezelőiroda: Ju	Az ügyirat száma: 7P.20.889/2016 214 21	
Melléklet: 8+1 bírósági alk			

T. Alkotmánybíróság
 Budapest
 Donáti u. 35-35. sz.
 1015

Alulírott, [redacted]

[redacted] a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján, a Keszthelyi Járásbíróság, mint az első fokon eljáró bíróság útján a folyamatban volt **7.P.20.889/2016.** szám alatti ügyben az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő az alábbiak szerint:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy **állapítsa meg Zalaegerszegi Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Pf.20.730/2017/5. számú jogerős másodfokú ítélet alaptörvény-ellenességét,** és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt szíveskedjék **megsemmisíteni**

az alábbi indokok alapján:

Az indítványozó [redacted] alperessel szemben a [redacted] álati díj megfizetését kérte.

Az indítványozó a Miskolci Járásbíróságon 1987. óta polgári ügyszakban törvényszéki bíróként teljesít szolgálatot, ezért az eljárás lefolytatását nem a lakóhelye szerint illetékes, hanem a szerződésben kikötött kizárólagos illetékességű Keszthelyi Járásbíróságon kérte.

A Keszthelyi Járásbíróság a **7.P.20.889/2016./10.** sz. alatti ítéletében az indítványozót az elmaradt üdülőhasználati díj, annak kamatai és perköltség megfizetésére kötelezte.

Az indítványozó az első fokú bírósági határozatot megfellebbezte, a Zalaegerszegi Törvényszék mint másodfokú bíróság **3.Pf.20.730/2017/5. sz.** ítéletet hozott, mellyel – annak helyes indokai alapján - az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az indítványozó a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette.

Felülvizsgálati eljárás az 1952. évi III. tv. (régi Pp.) 271. §-a és a BH.2017.408 sz. eseti döntésében hivatkozottak szerint e perben nem indítható.

Perújítási eljárás nincs folyamatban.

■■■■ szerződő fél halálát követően a közjegyző az általa szerzett 1/2 arányú üdülőhasználati jogot a hagyatékátadó végzésben foglaltak szerint adta át két törvényes örökösének, az indítványozó gyermekeinek, fele-fele (az egészhez viszonyítottan így 1/4-1/4) arányban.

A hagyatékátadó végzést az indítványozó az értékesítő részére megküldte, és kérte a részvénytulajdon átvezetését a gyermekek részére.

Az értékesítő a gyermekeknek, mint örökösöknek, valamint a korábbiakban üdülőhasználati jogviszonyban nem álló indítványozónak a részvények tulajdonjoga átvezetése helyett 2011. június hónapban újabb üdülőhasználati szerződés megkötésére vonatkozó blanketta szerződést küldött Keszthelyről Miskolcra, postai úton, azzal a felhívással, hogy azt írják alá.

A megküldött szerződés 2. pontja szerint **az 99 évre szól**, és a fogyasztók tudomásul veszik, hogy a szerződés tárgyát képező ingatlanon tulajdonjogot vagy más dologi jogot nem szereznek.

A szerződés 4. pontja csak az üdülőingatlan tulajdonosának vagy az értékesítőnek adja meg a felmondás jogát a fogyasztó üdülőhasználati díj fizetési kötelezettsége 12 hónapot meghaladó késedelme esetére.

A szerződés 9. pontja szerint a fogyasztó üdülőhasználati jogát eladhatja, ill. elajándékozhatja, továbbörökítheti, ily módon is szabadon rendelkezik vele.

A szerződés szerint az értékesítő köteles volt átadni az üdülőhasználattal kapcsolatos Tájékoztatót, - melyre ekkor nem, csak 2014-ben, kifejezett külön kérésre került sor.

2011. június hónapban az egyik gyermek még kiskorú, 17 éves, testvére alig 19 éves volt.

A fogyasztókkal történő bármiféle egyeztetés hiányában, jóhiszeműen, - anélkül, hogy a szerződő felek a szerződési feltételeket egyedileg megtárgyalták, vagy akár találkoztak volna - a szerződés tényleges időtartalmát részleteiben fel sem fogva, az általános szerződési gyakorlattól eltérő azon kikötésre, miszerint a felek között a szerződés 99 évre jön létre, való külön tájékoztatás és elfogadás **nélkül** az indítványozó és gyermekei, mint fogyasztók 2011. június 10. napját követően aláírták, majd a felperes postai címére visszaküldték. A gyámhivatal az indítványozó mint törvényes képviselő aláírásához, nyilatkozatához a kiskorú gyermek szerződésből eredő kötelezettségvállalása tekintetében hozzájáruló nyilatkozatot nem tett.

A perbeli szerződés tartalmilag megegyezett a korábbi tartalommal létrejött szerződéssel, kivéve az üdülőhasználat tárgyát képező ingatlant és annak használati időpontját.

A szerződés létrejötte után egy ideig az indítványozó - a család anyagi erejét meghaladó módon - még fizette az éves üdülőhasználati díjat, majd ezzel felhagyott. Az értékesítő jogutódja többszöri felszólítás után az indítványozóval szemben pert indított a **Keszthelyi Járásbíróságon 7.P.20.889/2016.** szám alatt, két éves elmaradt üdülőhasználati díjat követelve.

* * *

Pertörténet:

- A szerződésben kikötött kizárólagos illetékességű Keszthelyi Járásbíróság a perben 2017. január 12. napjának 8 órájára tűzött tárgyalást, figyelmen kívül hagyva Miskolc-Keszthely közel 400 km-es távolságát.

Idéző végzésében felhívta az indítványozót - a továbbiakban: alperest - nyilatkozattételre, annak közlésére, hogy vitatja-e a felperesi tényállításokat és jogalapot.

Az alperes 2016. december 16. napján részletes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerúségét is.

Az ellenkérelemben az alperes érvénytelenségi kifogásokat terjesztett elő, hivatkozott arra, hogy

- a felek között létrejött szerződés jogszabályba ütközik és jogszabály megkerülésével jött létre,
- lehetetlen szolgáltatásra irányul (miután az alperes és gyermekei azt 99 évig természetes személyként nem teljesíthetik),
- nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik,
- a fogyasztói szerződés tisztességtelen szerződéses feltételekkel jött létre.

Az ellenkérelemben az **alperes kérte**, azt is, hogy a bíróság az első tárgyaláson – amennyiben a bizonyítás kérdésében arra az álláspontra helyezkedik, hogy bizonyítási eljárás lefolytatása szükséges, - **tájékoztassa az alperest az őt terhelő bizonyítási teherről**, mivel a távolság, a költséghatékonyság miatt, és a korai időpont miatt a kitűzött tárgyaláson nem kíván megjelenni.

A bíróság a II. sz. végzésével a tárgyalást 2017. február 12. napjának 8.30. percére (ugyancsak reggeli időpontra) elhalasztotta az alperesi válaszirat előterjesztésének biztosítása miatt, az **alperest az őt terhelő bizonyítási teherre nem tájékoztatta**.

A felperesi válaszirat megküldését követően az alperes 2017. január 23. napján előkészítő iratot terjesztett elő, megismételve a korábbi ellenkérelemben kifejtetteket.

- A 2017. február 12. napján megtartott tárgyaláson a felperes és az alperes nem jelent meg, A bíróság azt ismételten **elhalasztotta** március 21. napjának 10 órájára, megállapítva, hogy az alperesi képviselő adminisztrációs hiba folytán nem került szabályszerűen megidőzésre, mert a jegyzőkönyv mellékletét képező hivatalos feljegyzést nem kézbesítette. A tárgyaláson a bíróság az **alperest az őt terhelő bizonyítási teherre nem tájékoztatta**.

- 2017. március 21. napján - ahol a felek nem jelentek meg – a bíróság ítéletet hozott, kötelezte az alperest két év elmaradt üdülőhasználati díj megfizetésére.

Az ítélettel szemben az alperes a törvényes határidőn belül fellebbezést terjesztett elő.

A fellebbezésben az alperes hivatkozott arra, hogy a bíróság

- az ítéletben iratellenes ténymegállapításokat tett,
- nem tájékoztatta őt a bizonyítási teherre,
- jogszabálysértő a jogi indokolása.

Ezt követően az alperes fellebbezését – egységes szerkezetben foglaltan az előzőekkel – **kiegészítette, új jogi érveléssel, hivatkozással – miszerint a felek között az általános szerződéses gyakorlattól eltérő szerződés a 99 év vonatkozásában külön figyelemfelhívás és elfogadás hiányában jött létre - is** támadta az első fokú ítéletet, és azt megküldte a törvényszék részére.

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.Pf.20.730/2017/5. sz. ítéletével a 2018. január 16. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az ítélet indokolási részének

1. bekezdésében kitért arra, hogy az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján hagyja helyben,
2. bekezdésében utalt arra, hogy a felek képviselői szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg a 2017. március 21. napján megtartott tárgyaláson, így a régi Pp. 389. § (2) bekezdése

szerint nem kellett az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási teherrel kapcsolatos felhívást megadni,

3. bekezdésében a másodfokú perköltség viseléséről rendelkezett.

* * *

Az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben az alábbiakban befolyásolta:

Az elsőfokú eljárásban meghozott ítélet egyes ténymegállapításait tekintve iratellenes, az indítványozó alperes által felvetett nagy horderejű jogkérdések körében egyrészt téves, jogsértő, másrészt hiányos indokolással ellátott.

Az indítványozó ezért 10 oldalas **fellebbezésében**

- az ítélet iratellenes ténymegállapításaira,
- a bizonyítás tekintetében a bizonyítási kötelezettségre vonatkozó tájékoztatás elmaradására,
- valamint az érdemi védekezés (érvénytelenségi kifogások) körében részletes, jogszabályhelyekre, a tényállás és a jogi következtetés tekintetében konkrét bírósági határozatokra, új jogi érvekre is hivatkozott.

A másodfokon hozott ítélet a helybenhagyáson túl mindösszesen három bekezdést szentelt a jogvita lezárására, - abból is egy a perköltségre vonatkozott.

A Legfelsőbb Bíróság a **BH2003. 240. sz.** eseti döntésében kimondta ott hivatkozott jogesetben, hogy a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettsége kiterjed a fellebbezés lényegét jelentő jogszabály-értelmezéssel kapcsolatos álláspontjának kifejtésére [1952. évi III. törvény 221. § (1) bekezdés, 239. §, 254. § (3) bekezdés].

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésnek az érdemi indokaira nem reagált. Ítéletének indokolásában nem adott számot arról, hogy a felperes fellebbezési indokait mely okból találta megalapozatlannak [a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 221. § (1) bekezdés]. A Pp. 254. §-ának (3) bekezdése valóban lehetővé teszi a másodfokú bíróság számára rövidített indokolással ellátott ítélet hozatalát. Ez azonban nem mentesíti a másodfokú bíróságot azon kötelezettsége alól, hogy a fellebbezés lényegét jelentő jogszabály-értelmezéssel kapcsolatos saját álláspontját kifejtse. Indokolási kötelezettsége adott esetben kiterjedt volna annak kifejtésére, hogy a fellebbezés indokait miért tartja alkalmatlannak az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A másodfokú bíróság az indítványozó ellen folyamatban volt perben **megsértette az indítványozó tisztességes bírói eljáráshoz való jogait, a bíróság indokolási kötelezettségét,** amely jogszabályba, egyúttal Alaptörvénybe ütközik.

Itt kívánja az indítványozó megjegyezni, hogy az üdülőhasználati szerződésekre általánosságban, szinte minden esetben a Keszthelyi Járásbíróság kizárólagos illetékessége került kikötésre. Tényszerűen ez azt is jelenti, hogy ezen bíróság, sőt ugyanezen bírói tanácsok előtt zajlik ugyanezen tárgyú perekben az ítélezés. Csak remélni lehet, hogy a feltehetően nagyszámú, ilyen tárgyú perekből tényállástól függetlenül, **nem sablon ítéletek** gyártásával szabadulnak meg. Csak remélni lehet, hogy a bíróság tagjai – esküjükhöz méltóan a rájuk bízott ügyeket **tisztességes eljárásban, részrehajlás nélkül, lelkiismeretesen, kizárólag a törvényeknek megfelelően bírálják el,** hivatásuk gyakorlása

során az igazságosság és a méltányosság vezérelti őket, s nem úgy hagyják figyelmen kívül törvénytörő módon a jogkereső felek kérelmeit, mint ahogy az indítványozó esetében történt.

..*

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő joggal kapcsolatban több határozatában, így a **7/2013. (III.1.), a 20/2017. (VII. 18.) számú AB határozatában** az alábbiakat állapította meg:

Az Alkotmánybíróság az eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az eljárás egészének minőségében ragadta meg. A vonatkozó korábbi gyakorlat áttekintése során a testület a 13/2013. (VI. 7.) AB határozatban a korábbi alkotmánybírósági döntésekben foglaltak felhasználhatóságát illetően rögzített szempontok figyelembevételével járt el. Ennek megfelelően a konkrét ügy kapcsán összevetette az alapul szolgáló alaptörvényi, illetve alkotmányi rendelkezéseket, és megállapította, hogy nincs akadálya a korábbiakban kialakult és odavágó gyakorlat megfelelő alkalmazásának.

Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy "[...] a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás »méltánytalan« vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«" (ABH 1998, 95.) {legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, indokolás [17]}.

Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: mint ahogyan jelen ügyben is, elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig - mérlegelés eredményeként - mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve {vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}. [18] 2.

Az Alkotmánybíróság abban a kérdésben foglalt állást, hogy a nyilvánvalóan, az eljáró bíróság által is elismerten *contra legem* jogalkalmazás a konkrét esetben felemelkedett-e alkotmányjogilag is értékelhető szintre, és így sértette-e az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.

Megállapította, hogy a bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. A bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapjával.

Az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az

eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárás törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.

Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy nem teljesítette a törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.

A fentieket összefoglalva az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a törvényszék contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére, és sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Egyrészt a törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta. Másrészt, ezzel párhuzamosan a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe. Harmadrészt a törvényszék önkényesen járt el akkor is, amikor döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezte.

Az Alkotmánybíróság utalt arra, hogy a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket indokolás nélkül figyelmen kívül hagyó bírósági indokolás azáltal okozta a jelenügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét, hogy az indokolás hiánya két különböző jellegű jogalkalmazói önkénnyel is összekapcsolódott.

Mivel az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a támadott bírósági ítélet sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, a fenti hivatkozott döntésben megállapította a Balassagyarmati Törvényszék 21.Pf.20.741/2015/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességét, és azt megsemmisítette.

* * *

Az indítványozó megítélése szerint a perrel érintett, felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is az alábbiak szerint:

A Gazdasági Versenyhivatal Vj-100/2007/111. számú határozata már 2008. május 5. napján megállapította, hogy az időben osztott üdülőhasználati jog (time share) nem más mint, egy adott üdülőlétesítményre vonatkozó szálláslehetőség évekre előre történő megvásárlása. Az üdülési lehetőség általában egy meghatározott belföldi vagy külföldi létesítmény adott apartmanjának adott hetére szól, az elkövetkezendő 10-99 évre vonatkozóan. Magyarországon is már több éve ismert az ingatlanhasználat átruházásának az a módja, amely szerint az ingatlantulajdonos/bérlő csak használati/bérleti jogát idegeníti el, s az ingatlanhasználatra jogosultak használati/bérleti jogukat egymást időrendben felváltva gyakorolják. Az üdülési jog megszerzése a jelen esetben (dematerializált) részvényvásárláshoz kötődik. A time share meglehetősen komplex és nagy értékű termék.

Az üdülési jog értékesítése kapcsán az ingatlanok időben megosztott használati jogának megszerzésére irányuló szerződésekről a 20/1999 (II.5.) Korm. rendelet, majd a 141/2011. (VIII. 21.) sz. Kormányrendelet rendelkezései szólnak.

Mindkét rendelet csak az elállási joggyakorlásra (mint a szerződés megszüntetésének módjára) tartalmaz rendelkezéseket, meghatározva, hogy a fogyasztót erről hogyan kell tájékoztatni, s az milyen feltételek mellett, milyen határidő alatt gyakorolható.

A Gazdasági Versenyhivatal szerint kb. 30 aktív értékesítő vállalkozás működött, s ezek közül kb. 10 volt az, amely jelentős nagyságrendben kötött üdülési jogra vonatkozó szerződéseket az **évente létrejövő kb. 3-5.000 szerződésből**.

A fenti két kormányrendelet nem tartalmaz egyéb rendelkezést a szerződés megszüntetésére nézve, így nem tartalmazza a szerződés megszüntetésének másik lehetőségét, a felmondási joggyakorlás intézményét.

A fogyasztókkal megkötött szerződésekben általánosságban (de jelen esetben konkrétan is) csak az értékesítő élhet felmondási jogával a fogyasztó súlyos szerződésszegése esetén. Az értékesítőnek azonban nem érdeke a szerződés megszüntetése és az üdülőhasználat újbóli – nehezen történő értékesítése, ezért gyakorlatilag 99 évig követelheti – peres úton is – a díj megfizetését. **A fogyasztó a szerződésből szabadulni nem tud.**

Az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 321. § (1) Aki szerződésnél vagy jogszabálynál fogva felmondásra jogosult, e jogát a másik félhez intézett nyilatkozattal gyakorolja. A felmondás a szerződést megszünteti.

Az 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:213. § (1) bekezdése szerint aki szerződésnél vagy jogszabálynál fogva felmondásra jogosult, e jogát a másik félhez intézett nyilatkozattal szüntetheti meg a szerződést. A (3) bekezdés szerint a tartós jogviszonyt létrehozó, határozatlan időre kötött szerződést megfelelő felmondási idő alkalmazásával bármelyik szerződő fél felmondhatja. A felmondási jog kizárása semmis.

A két alapjogszabály rendelkezése között eltérés van, az új Ptk. már kimondja a felmondási joggyakorlás lehetőségét a határozatlan időre kötött szerződéseknel. A perbeli szerződés határozott időtartamra jött létre, hiszen 99 évet nevesít, - ami tartós jogviszony, de a beláthatatlan, határozott időtartam miatt **inkább** határozatlan időtartamnak tekinthető. Az új Ptk. szövegének szó szerinti értelmezésével a szerződés szintén nem felmondható.

Jelen esetben a hivatkozott, a régi és az új Ptk.-nál alacsonyabb rendű jogszabályok nem rendelkeznek az üdülőhasználati szerződés esetén a felmondási jogról. A régi Ptk. a felmondást csak jogszabályi előírás, illetve a felek szerződése alapján teszi lehetővé.

Bírósági eljárás során az indítványozó üdülőhasználati szerződésére a speciális jogszabály rendelkezésein túl a régi Ptk. háttérjogszabályait kell alkalmazni, a 99 évre (vagy bármilyen hosszú távra) kötött szerződés a fogyasztó akaratából felmondással nem szüntethető meg. A felmondási jog „quasi” kizárt, - ami az új Ptk. szerint semmis. Lényeges körülmény, hogy az interneten fellelhető, fogyasztói fórumok tartalma szerint a szerződés megszüntetésére jogszerűen nem találtak módot a fogyasztók- a határozott, quasi határozatlan időre kötött szerződések forgalmi értékkel nem bírnak, eladni a használati jogot csaknem reménytelen, illetve jelentős ráfizetés mellett lehet. S mint látjuk, jelen esetben ehhez a bíróság sem nyújtott jogszerű segítséget.

További problémát jelent, hogy a hivatkozott kormányrendeletek szerint az üdülőhasználati szerződés örökíthető, de öröklés esetében olyan új jogalany kerülhet a szerződésbe (aki esetleg nem is áll hozzátartozói kapcsolatban az örökhagyó korábbi használatával), aki használati érdeke hiányában ténylegesen csak fizetési kötelezettséget örököl, a hagyatéki vagyontárgy külön visszautasításának lehetősége nélkül (ezt ugyanis a régi Ptk. 674.§ nem teszi lehetővé).

Éppen ezen körülmények miatt jellemző, hogy a kötelezettre nézve kockázatot, bizonytalanságot jelentő határozott időre létesített kötelmi viszonyokra viszonylag rövid határidőt fogad el a jogalkotó (pl. régi Ptk. vételi jog létesítésének 5 éves időtartama) vagy a határozatlan idejű jogviszonyokat rendes felmondással lehet megszüntetni (rég Ptk.-ban pl. a bérlet szabályai, új Ptk.-ban pedig a határozatlan idejű tartós jogviszonyok felmondhatóságának expressis verbis kimondása, a felmondási jog kizárásának semmissége mellett pl. 6:213.§ (3) bekezdés).

Ez egyértelmű jogalkotói akaratra is utal, mely **jogelvként fogalmazódik** meg abban a jogi evidenciában, hogy **a kötelmi jog az örök időre szóló határozatlan jogviszonyokat nem ismeri el.** E jogalkotói akarat nem kerülhető meg olyképpen sem, hogy a tartós jogviszonyt a szerződés egy messzi távolba nyúló határozott időre létesíti: kizárva ezzel a fogyasztó rendes felmondási jogát. Ez egyértelműen rendeltetésszerű joggyakorlás, mely a Ptk. 5.§ (1) bekezdésének szabályába ütközik.

Az Alaptörvény a következőkről rendelkezik:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő.

Az indítványozó által sérelmezett törvényszéki határozat a fenti hivatkozottak szerint alaptörvény ellenes,

továbbá a kormányrendeletből hiányzó, jogszabályi szinten megfogalmazott felmondási joggyakorlás hiánya, mint joghézag alapvető alkotmányjogi kérdés, ezért ismételtén a Zalaegerszegi Törvényszék mint másodfokú bíróság **3.Pf.20.730/2017/5.** sz. határozata alaptörvény-ellenességének **megállapítását és megsemmisítését kérem.**

* * *

Nyilatkozom arra, hogy végrehajtási eljárás – tudomásunk szerint – még nincs folyamatban az indítványozóval szemben, így a bíróságon nem került sor a végrehajtási eljárás felfüggesztésére.

* * *

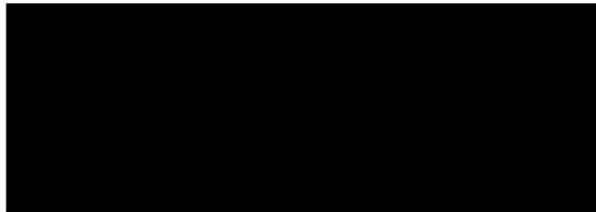
Csatolom az indítvány benyújtásához szükséges meghatalmazást, mely meghatalmazás kifejezetten az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való képviselőre vonatkozik, és a képviselői jogosultságot teljes bizonyító erejű magánokirat igazolja.

Csatolom az indítványhoz

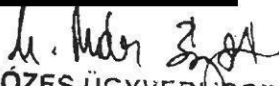
- az indítványozó és néhai házastársa által kötött szerződéseket,
- a bírósági elsőfokú tárgyalási határnapokon készült jegyzőkönyveket,
- az indítványozó által benyújtott ellenkérelmeket, fellebbezést és annak kiegészítését,
- az első- és másodfokú határozatokat.

Nyilatkozom arról, hogy az indítványozó nem járul hozzá személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságához.

Kelt: Miskolc, 2018. március 05.

képv.: Mózes Ügyvédi Iroda
dr. Mózes Brigitta ügyvéd (KASZ: 36065721)
3525 Miskolc, Palóczy u. 9. B. ép. I/1.

MÓZES ÜGYVÉDI IRODA
dr. Mózes Brigitta ügyvéd
3525 Miskolc

